

Nasza Historia

Początki Młodzieży Wszechpolskiej sięgają 1922 roku. Wtedy to, w dniach 25 – 26 marca, przedstawiciele kół Narodowego Związku Młodzieży Akademickiej (NZMA) powołali do życia nową organizację o nazwie Młodzież Wszechpolska – Związek Akademicki. Jak wspominał Włodzimierz Zychowicz, działacz Młodzieży Wszechpolskiej na Uniwersytecie Jagiellońskim w latach trzydziestych : Młodzież Wszechpolską tworzyli kombatanci walk o polski Lwów z Ukraińcami oraz z bolszewizmem w 1920 roku. Stąd ich ciągła gotowość do twardej i niekiedy bezpośredniej walki na terenach krajowych uczelni o wpływy w młodym pokoleniu.

Ta “ciągła twardość charakterów i gotowość do walki”; działaczy Młodzieży Wszechpolskiej w służbie Polsce wzięła się z uprzedniej pracy formacyjnej w szeregach organizacji, które zakładali i prowadzili działacze założonego w 1886 roku Związku Młodzieży Polskiej “Zet”. W szeregach “Zety” znaleźli się i przewodzili mu późniejsi przywódcy i ideolodzy Ruchu Narodowego: Roman Dmowski i Zygmunt Balicki. Do najważniejszych celów “Zetu” należało przede wszystkim dążenie do odbudowy zjednoczonego i niepodległego Państwa Polskiego poprzez budzenie się narodowych we wszystkich warstwach Narodu, umacnianie wiary we własne siły i przeciwstawianie się wpływom klasowym – socjalistycznym (rewolucyjnym). Po przejęciu ideowej szkoły “Zetu”, jego działacze zakładali podobne kółka samokształceniowo – wychowawcze we wszystkich trzech zaborach. Narodowych organizacji młodzieżowych na przełomie XIX i XX stulecia powstało kilkanaście. Najważniejsze z nich to: w zaborze niemieckim (Poznańskie, Pomorze i Śląsk) – “Czerwona róża” i “Tetezet” (“Towarzystwo Tomasza Zanna”), których członkowie czytywali lwowskie pisma narodowe: “Przegląd Wszechpolski” oraz “Teką” dla młodzieży gimnazjalnej. Podstawowymi lekturami stawały się prace Romana Dmowskiego, Myśli nowoczesnego Polaka, Niemcy, Rosja i kwestia Polska, Upadek myśli konserwatywnej w Polsce i inne. Z początkiem XX stulecia na terenie Królestwa Polskiego powstały nowe organizacje wychowawcze – tzw. “Iks” (X), “;Pet” (“Przyszłość”) i Związek im. J. Kilińskiego. “Iks” składająca się z najlepszych uczniów szkół gimnazjalnych. Organizacja “Pet” miała objąć trzy zabory, ale w niemieckim istniała już “Czerwona Róża”. Z kolei Związek im. J. Kilińskiego swą formacją skierowaną na warszawską młodzież rzemieślniczą i robotniczą. Podnoszono u niej wiedzę z geografii, historii i języka polskiego. Wszyscy działacze, których obejmowali swoją pracą “Zetowcy” byli zobowiązani do pogłębiania swej wiedzy poprzez lekturę wspomnianej “Teki” oraz pism

Dmowskiego i Popławskiego. Jednym z najważniejszych osiągnięć „Zetu” w okresie przed I wojną światową była zwycięska walka o spolszczenie szkolnictwa w zaborze rosyjskim, którą wspierało Towarzystwo Oświaty Narodowej. Ostatecznie w czerwcu 1905 roku rosyjski Komitet Ministrów zezwolił na kształcenie w szkołach prywatnych w języku polskim.

Po zajęciu Warszawy przez Niemców w 1915 roku w warszawskim środowisku akademickim uformowały się narodowe koła studentów, bliskie ideologii i polityce prowadzonej przez Romana Dmowskiego. Były to koła: im. Mochnackiego na Uniwersytecie, im. Szczepanowskiego na Politechnice, oraz im. Zamoyskiego w Wyższej Szkole Rolniczej. To one połączyły się we wspomniany Narodowy Związek Młodzieży Akademickiej w 1918 roku, który po zakończeniu wszelkich działań wojennych odrodzonej Rzeczypospolitej postanowił zmienić nazwę i rozpocząć nową, długą i ostatecznie zwycięską batalię o polską młodzież akademicką. Na marcowym Zjeździe Założycielskim Młodzieży Wszechpolskiej w 1922 roku, Prezesem Honorowym MW wybrano Romana Dmowskiego, który pozostał dla kolejnych pokoleń Wszechpolaków jednym z największych autorytetów moralnych. Pierwszą Radą Naczelną MW stanowili: jako prezes J. Rembieliński, J. W. Chwalewik, J. Rabski, J. Bąkowski, jako wiceprezes W. Łącki, H. Rossman, E. Gajowczyk, H. Niewodniczański (późniejszy wybitny fizyk jądrowy), K. Hrabyk, Z. Stahl, J. Zdzitowiecki i kilku innych, którzy reprezentowali wszystkie ówczesne ośrodki akademickie Polski.

Obok pracy na uczelniach, Młodzież Wszechpolska brała aktywny udział w pracy społecznej oraz politycznej, inicjowanej w latach dwudziestych przez Ruch Narodowy (Związek Ludowo – Narodowy). Tak byto podczas udanej akcji łamistrajkowej, kiedy to środowiska komunistyczne nie podjęły pracy w zakładach przemysłowych i użyteczności publicznej w Poznaniu, oraz w Krakowie podczas strajku drukarzy w 1922 roku. Wszechpolacy wraz grupą korporantów zorganizowali Stowarzyszenie Samopomocy Społecznej, w ramach którego pomagano mieszkańcom w dojeździe do pracy, czy otrzymaniu codziennej gazety. Nie była obca młodzieży narodowej walka przedwyborcza. Na jesieni 1922 roku, MW pomagała w kampanii Bloku Chrześcijańskiego Związku Jedności Narodu. Młodzi akademicy brali udział w przedwyborczych wiecach, w rozklejaniu wyborczych plakatów i ulotek. Także w grudniu tegoż roku, młodzież narodowa protestowała przeciwko wyborowi na urząd prezydenta RP, masona Gabriela Narutowicza. Liczne demonstracje Wszechpolaków przeciwko Narutowiczowi, zostały później zinterpretowane przez lewicowych historyków jako nagonka

na Narutowicza, która skończyła się jego śmiercią. Ten osąd i zrzucanie winy za jego śmierć na Ruch Narodowy jest całkowicie bezpodstawny, niesłuszny i niesprawiedliwy.

Zjazd Założycielski MW przyjął Deklarację Ideową, w której odniesiono się do spraw zarówno istotnych dla ogółu młodzieży akademickiej, jak i spraw odrodzonego Państwa. W Deklaracji domagano się szybkiej asymilacji mniejszości słowiarskich, pozostałych w Kraju Niemców wzywano do lojalności wobec Państwa Polskiego. Na uczelniach młodzież narodowa postulowała oddzielenie studentów Żydów od studentów Polaków, oraz wprowadzenie zasady numerus clausus dla studentów żydowskich. Zasada ta polegała na tym, by liczebność studentów żydowskich była proporcjonalna do odsetka ludności żydowskiej. Ten postulat zyskał duże poparcie na forum ówczesnego polskiego parlamentu. Ta, jak i podobne inicjatywy akademików z MW, były zwróceniem uwagi szerokiej opinii publicznej na trudności polskiej młodzieży robotniczej i chłopskiej z dostaniem się na studia wyższe. Wytuczając kierunek pracy formacyjnej, Młodzież Wszechpolska zapowiadała walkę z poglądami kosmopolitycznymi i klasowymi, co oznaczało walkę z młodzieżowym ruchem socjalistycznym i komunistycznym.

W pierwszej fazie swojej działalności, MW była wspierana przez licznie powstające w tym czasie korporacje akademickie. Od pierwszego Zjazdu Związku Polskich Korporacji Akademickich (ZPKA) w kwietniu 1921 roku, widoczna była bliskość ideowa z NZMA, później z MW. Wielu Wszechpolaków było członkami korporacji. Również spory wpływ mieli działacze MW na prace Bratnich Pomocy. Młodzież Wszechpolska kontynuowała pracę formacyjną wśród młodzieży robotniczej i rzemieślniczej w ramach specjalnie utworzonej komórki nazwanej – Zjednoczona Młodzież Wszechpolska. Było to nawiązanie do podobnej pracy sprzed lat prowadzonej przez działaczy “Zetu”. Każdy z Wszechpolaków wyjeżdżając na wakacje miał obowiązek organizować w duchu idei narodowej młodzież chłopską – zakładając na prowincji koła MW, “Sokoła” i Straży Narodowej. W początkowym okresie działalności organizacja akademicka MW rozwijała się dynamicznie. W początkach 1922 roku liczyła trzystu członków. Silne struktury istniały w Warszawie, Lwowie, Wilnie, Krakowie i Poznaniu. Rozpoczął się długi marsz Wszechpolaków w zdobywaniu rzesz młodych akademików dla idei narodowej. Młodzież Wszechpolska od początku swej działalności zdecydowanie odrzucała pogląd, jakoby młodzi Polacy – akademicy nie powinni się zajmować polityką. II Zjazd MW, który odbył się w Poznaniu od 22 do 24 kwietnia 1923 roku, przyjął rezolucję, w której aktywność polityczną młodego pokolenia Polaków uzna za

rzecz naturalną. Właśnie MW miała politycznym poczynaniom młodzieży nadawać odpowiednią linię i formę. Organizacja stawała się coraz bardziej zwarta i jednolita. Wszechpolacy byli obecni w kołach naukowych, Akademickich Związkach Sportowych (AZS), Bratniakach. W 1924 roku, do MW przystąpiła Niezależna Młodzież Narodowa działająca w Warszawie, Lwowie i Wilnie, na czele której stał Kazimierz Gluziński. Od II Zjazdu rozpoczęto organizowanie MW także na terenie gimnazjalnym. Utworzono szereg kół prowincjonalnych m.in. w Nowym Sączu, Bielsku – Białej, Tarnowie i Przemyślu. Wszczęto się do akcji politycznych ZLN – u. W październiku i listopadzie 1923 roku, MW ponownie wspólnie z monarchistami, korporantami i stowarzyszeniem “Odrodzenie”, podjął pracę za strajkujących. W Poznaniu utworzono Akademicki Komitet Obrony, organizowano wiece popierające politykę rządów narodowo – ludowych.

III Zjazd MW odbył się w Warszawie w listopadzie 1925 roku. Potwierdzono na nim wierność idei narodowej. Zwrócili uwagę na rolę rodziny w Narodzie i Armii jako elementu bezpieczeństwa, tężyzny i siły. Wszechpolacy domagali się usuwania ze studiów tych studentów, którym udowodniono działalność komunistyczną. Komunizm i socjalizm uznano za czynniki antypaństwowe i niebezpieczne, stąd takie zdecydowane stanowisko MW. W trakcie Zjazdu zmienia się prezes MW; J. Rembelińskiego zastąpił J. Rabski. Ogromny wpływ na bieg wydarzeń w Ruchu Narodowym MW pokazała w 1926 roku. Jeszcze w trakcie zamachu majowego dokonanego przez Piłsudskiego, młodzi akademicy czynnie stanęli w obronie prawowitej władzy. Organizowano akademickie drużyny gotowe do wzięcia udziału w obronie rządu Witosa. Po zaprowadzeniu już rządów sanacyjnych, przedstawiciele MW przyjeżdżali do posiadłości Romana Dmowskiego do Chłudowa w Wielkopolsce, by prosić go o przejęcie inicjatywy i dokonanie zmian w Ruchu Narodowym. Dmowski wypytywał ich, jaką siłą dysponują, jak wyglądają struktury organizacyjne i jak młodzi widzą przeprowadzenie reformy Ruchu Narodowego. Długie rozmowy, różne koncepcje zakończyły się powołaniem do życia w Poznaniu 4 grudnia 1926 roku Obozu Wielkiej Polski (OWP). Młodzież Wszechpolska z entuzjazmem przyjęła powstanie nowej organizacji narodowej i przejęcia w niej przywództwa przez R. Dmowskiego. Sama oddała na potrzeby Ruchu Młodych OWP swoje struktury akademickie. Rozpoczęto rozwijanie i powiększanie struktur.

Na kolejnym, grudniowym Zjeździe MW (1928), wybrano nowego prezesa organizacji, którym został J. Mosdorf. Młodzież Wszechpolska po sześciu latach działalności potwierdziła swoje ogromne wpływy na polskich uczelniach. Nowy prezes nakłaniając wszystkich działaczy do ciągłego udziału w pracach kół naukowych, prowincjonalnych, pogłębiania wiedzy wojskowej, wchodzenia do narodowych związków zawodowych. W okresie od 1928 do 1932 roku, MW inicjowała szereg spektakularnych akcji na uczelniach i poza nimi. We Lwowie na przełomie października i listopada 1928 roku, doszło do sprofanowania przez Ukraińców pomników polskich w rocznicę zajęcia przez nich Lwowa. Młodzi narodowcy czynnie wystąpili przeciwko ukraińskim wybrykom. Powołany przez nich Komitet Akademicki domagał się rozwiązania szeregu stowarzyszeń ukraińskich na uczelni lwowskiej. Od 1928 roku, Wszechpolacy pomagali w walce wyborczej nowo powstałemu Stronnictwu Narodowemu i Obozowi Wielkiej Polski. Dwa lata później powołano Akademicki Narodowy Komitet Wyborczy, który wzywa do głosowania na listy Narodowego Komitetu Wyborczego. Po skończonych studiach działacze MW w zdecydowanej większości wstępowali w szeregi Stronnictwa Narodowego, podejmując poważniejsze akcje polityczne.

W 1932 roku MW zyskała nowego prezesa – J. Kurcjusza. Przyjęto także nową Deklaracją Ideową. Jeszcze wyraźniej ukazywała ona sztandarową walką o Wielką Polską, w której dominacją zdobędą Polacy, a w życiu publicznym wpływy odzyska etyka katolicka.

Bardzo istotnym wydarzeniem w latach trzydziestych w Polsce, w którym Młodzież Wszechpolska odegrała naczelną rolę były Jasnogórskie Śluby Młodzieży Akademickiej złożone 24 maja 1936 roku. Mówcą ślubowań był student lwowskiego Uniwersytetu Jana Kazimierza, działacz MW Witold Nowosad. Proklamowano utworzenie z Polski – Katolickiego Państwa Narodu Polskiego – Państwa Narodowego, silnego i wolnego od obcych wpływów.

Tuż przed agresją Niemiec na Polskę przed 1939 rokiem, Wszechpolacy licznie odprowadzili w ostatniej drodze swego Prezesa Honorowego Romana Dmowskiego, zmarłego 2 stycznia w Drozdowie koło Łomży. Pogrzeb Dmowskiego okazał się największą manifestacją uliczną Drugiej Rzeczypospolitej. Pochowano go w rodzinnym grobowcu na warszawskim Bródnie. Do dzisiaj na grób Dmowskiego w zimowe poranki tuż po Nowym Roku przybywają następne pokolenia MW. Nie sposób nie wspomnieć o licznych tytułach prasowych wychodzących od MW. Jako pierwszy ukazywał się w Warszawie “Głos Akademicki”, potem w Poznaniu “Akademik”, który przerodził się w pismo “Awangarda”. Kolejnym oficjalnym

tytułem MW był “Akademik Polski”, który ostatecznie przekształcił się w tygodnik “Wszechpolak”.

Wybuch II wojny światowej sprawił, że młodzież narodowa skupiona w MW przystąpiła do obrony Ojczyzny. Następnie setki działaczy MW znalazła się w szeregach Narodowej Organizacji Wojskowej i Narodowych Sił Zbrojnych. Na nowo zorganizowana forma MW pojawia się dopiero w połowie lutego 1944 roku, kiedy to powołano do życia Chorągiew Warszawską Młodzieży Wszechpolskiej, na czele której stanął Tadeusz Łabędzki, będący także redaktorem naczelnym reaktywowanego w trakcie okupacji “Wszechpolaka”. Pracą w organizacji podzielono na kilkusobowe sekcje. Po zakończeniu wojny Ruch Narodowy nie wyszedł z ukrycia i nie mógł rozpocząć na nowo pracy formacyjno – polityczno – kulturalnej. Większość przywódców Stronnictwa Narodowego i Młodzieży Wszechpolskiej jeśli nie zginęła bezpośrednio w walce z Niemcami, to została przez nich bestialsko zamordowana (publiczne ścięcia głowy), spora liczba narodowców pozostała na emigracji w Anglii, Stanach Zjednoczonych czy Kanadzie. Tuż po wojnie terror komunistyczny prowadzony przez Urząd Bezpieczeństwa (UB), likwidował kolejnych przywódców Ruchu Narodowego. W lochach UB oddali swe życie m.in. Tadeusz Łabędzki zamęczony na śmierć przez Adama Humera, także Lech Haydukiewicz, Jan Morawiec, a ze starszych działaczy Włodzimierz Marszewski i Adam Doboszyński. Ich mordercy – Berman, Światło, Michnik, Różański, Wolińska, czy Fejgin, jako komuniści pochodzenia żydowskiego wyrównywali swoje “rachunki krzywd” doznane rzekomo w okresie międzywojennym. Największy obóz ideowo – polityczny Polski został zlikwidowany przez Niemców w czasie wojny i zaraz po niej przez komunistów. Naród Polski stracił po 1945 roku swoje najlepsze elity. Pewne, doskonale uformowane, wierne i oddane Polsce.

Kolejne pokolenia Polaków na powrót Młodzieży Wszechpolskiej, która na nowo rozpoczęła krzewienie Idei Narodowej, musiały czekać do grudnia 1989 roku. Reaktywowanie Młodzieży Wszechpolskiej poprzedziło kilka sygnałów w podziemnym rynku wydawniczym. Jeszcze w grudniu 1988 roku, w Poznaniu pojawiło się pismo “Młodzież Wszechpolska”, w którym autorzy opublikowali przedruki klasyki myśli narodowej m.in. Myśli Dmowskiego i wiele innych. W styczniu roku 1989 ukazało się pismo przeznaczone dla uczniów szkół średnich – “Gimnazjalista”, które dochodzi do szkół województw: gorzowskiego, poznańskiego i kaliskiego. “Gimnazjalistę” wkrótce dostrzegła lewicowy tygodnik “Polityka”, który przedrukowuje na swoich łamach niektóre fragmenty.

Wszystkie powyższe inicjatywy wydawnicze były kierowane przez Romana Giertycha, wówczas studenta historii Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu. Był on w tym czasie członkiem Polskiego Związku Akademickiego (PZA), który bronił zachowania nauki wojskowości na wyższych uczelniach. Jednak już wtedy myślał on o reaktywowaniu MW. Od wakacji 1989 roku, Roman Giertych jeździł po Kraju w celu zakładania pierwszych komórek organizacyjnych MW. Wstępna praca organizacyjna została zamknięta z końcem 1989 roku.

Reaktywowania Młodzieży Wszechpolskiej dokonano w Poznaniu, na Zjeździe Założycielskim 2 grudnia 1989 roku. Delegaci na Zjazd zebrali się w Collegium Novum poznańskiego Uniwersytetu. Delegaci reprezentowali województwa: poznańskie, krakowskie, warszawskie, białostockie, konińskie, łódzkie, gdańskie, kaliskie, wrocławskie, bydgoskie. Spotkanie rozpoczęło odczytanie listu od wiceprezesa MW w latach 1930 – 31 mecenas Jacka Nikischa. Główny referat wygłosił Roman Giertych, w którym podkreślił ponadklasowy charakter nazwy organizacji, mówił o szkodzie jaką przyniosła nieobecność środowisk narodowych przez ostatnie dekady PRL, by zakończyć swoje wystąpienie nakreśleniem celów jakie postawi sobie Młodzież Wszechpolska w najbliższych miesiącach i latach. Zaliczył do nich: stworzenie form organizacyjnych dla młodzieży narodowej w całym Kraju, działalność w szkołach średnich, praca wychowawcza w szkołach przez kolportaż prasy i książek narodowych, powołanie ogólnopolskiego pisma dla młodzieży, współpraca z PZA na terenach wyższych uczelni. Pierwszym prezesem Rady Naczelnej Młodzieży Wszechpolskiej po 1945 roku wybrano Romana Giertycha. Po spotkaniu przyjęto Deklarację Ideową i oświadczenie MW. W oświadczeniu napisano m.in.: "... Pragniemy nawiązywać do tradycji przedwojennej organizacji o tej samej nazwie jak i Ruchu Narodowego, a zwłaszcza dorobku myśli politycznej Romana Dmowskiego...". Ponadto przyjęto cztery podstawowe zasady programowe: 1. W moralności: – Etyka katolicka obowiązuje w życiu prywatnym i publicznym. 2. W gospodarce: – Oparcie gospodarki Polski na powszechnej własności prywatnej oraz powstrzymywanie wykupu przez obcy kapitał majątku narodowego. 3. W polityce wewnętrznej: – Polska powinna być rządzona przez Polaków zgodnie ze sprawdzonymi piastowskimi tradycjami zakorzenionymi w cywilizacji łacińskiej i w Kościele Rzymsko – Katolickim. Odcinamy się od wszelkich tradycji lewicowych. 4. W polityce zagranicznej: – Przecistawiamy się stale obecnemu i wciąż aktualnemu zagrożeniu ze strony Niemiec. Te zasady programowe z czasem rozwinięte i uzupełniane obowiązują rzesze Wszechpolsaków do dzisiaj, i będą obowiązywać następne pokolenia. Na koniec poznańskiego Zjazdu odśpiewano Rotą. Roman Giertych był prezesem MW do 1994 roku, by

od tamtej chwili zostać Prezesem Honorowym Młodzieży Wszechpolskiej. Po 1989 roku struktury MW zaczęły się rozrastać. Kola organizacji zaczęły pojawiać się w coraz to większej ilości miejsc, ukazywały się ulotki i plakaty informujące o reaktywowaniu MW w Olsztynie, Białymstoku, Krakowie. Organizację można było dostrzec w mediach. MW współorganizowała Kongres Prawicy Polskiej w maju 1990 roku, także dużą manifestacją w Poznaniu w marcu tego roku pod hasłem – Nie sprzedawać Polski Niemcom!, pikety i marsze w obronie życia poczętego. Reaktywowano wydawanie „Wszechpolaka”. W 1991 roku na VI Światowym Dniu Młodzieży z Ojcem Świętym Janem Pawłem II w Częstochowie. Wszechpolacy mieli własny obóz, w którym nocowało ponad trzystu młodych pielgrzymów.

W dniach 30 – 31 maja 1992 roku w Poznaniu zorganizowano Światowy Zjazd Młodzieży Wszechpolskiej z okazji siedemdziesięciolecia istnienia organizacji. W trakcie konferencji wygłoszono kilka referatów poświęconych zagadnieniom Kościoła, Narodu i Państwa, których autorami byli m.in. prof. Maciej Giertych, prof. Stanisław Borkacki, Roman Giertych, mecenas Leon Mirecki, Anna Podhorodecka z Londynu – wiceprezes Polskiej Macierzy Szkolnej, Marek Jurek i wielu innych. Kronika pamiątkowa MW jest zapełniona dziesiątkami wpisów od dostojnych gości Zjazdu. Rok później MW organizuje w Olsztynie Kongres Młodzieży Prawicowej. Udział w nim wzięło kilku prelegentów m.in. prof. M. Giertych.

Młodzież Wszechpolska od 1989 roku nie unikała pracy politycznej, choć naczelnym jej zadaniem była i jest praca formacyjna nowych działaczy. Wielokrotnie Wszechpolacy pomagali w dotychczasowych kampaniach wyborczych Stronnictwu Narodowemu. W 1997 roku MW wzięła udział w kampanii parlamentarnej Bloku dla Polski, gdzie występowano, aby sprzeciwić się tworzącej się jeszcze przed wyborami koalicji AWS – Unia Wolności. Z ogólnopolskich akcji, spory rozgłos MW uzyskała dzięki czystym sprzeciwom wobec Unii Europejskiej i nielegalnego wykupu polskiej ziemi oraz nieuczciwej prywatyzacji. Jednak właściwa praca Młodzieży Wszechpolskiej toczy się w zaciszu własnych lokali organizacyjnych, podczas regularnych prelekcji tematycznych, wykładów ideowo – polityczno – historycznych, czy też spotkań na obozach letnio – zimowych. Współredagują najstarszy polski tygodnik „Myśl Polska”. Wydawany był kwartalnik „Wszechpolak”, wraz z serią wydawniczą Biblioteka Wszechpolaka mającą na swoim koncie kilka ciekawych tytułów książkowych. Pod koniec XX stulecia Młodzież Wszechpolska czynnie zaangażowała się w ostateczne zjednoczenie Ruchu Narodowego., do którego doszło 19 kwietnia 1999 roku

w Warszawie. W wyniku zjednoczenia powstało jedno Stronnictwo Narodowe. W trzecim tysiącleciu Młodzież Wszechpolska posiada zorganizowane struktury we wszystkich dużych miastach Polski. Swoją dawną pozycją MW odzyskuje także na krajowych uczelniach wyższych. Z szeregów MW wyszły już zastępy działaczy, którzy są w stanie wziąć na siebie odpowiedzialność za sprawę Państwa Polskiego.

Nie sposób nie wspomnieć o wkładzie Młodzieży Wszechpolskiej w sukcesy wyborcze Ligi Polskich Rodzin. Od samego początku Wszechpolacy współtworzyli LPR, w pocie czoła pracowali w trakcie kampanii wyborczej, sami startowali z list LPR, a także pomagali w trudnej pracy parlamentarnej posłom LPR.

Ostatnie lata działalności Młodzieży Wszechpolskiej przyniosły dalszą intensyfikację działań. W 2002 r. w Sali Kolumnowej Sejmu RP uroczystie obchodzono 80. rocznicę powstania MW. Na zjeździe zostaje przyjęta nowa Deklaracja Ideowa. W tym samym roku nowym prezesem MW został wybrany Piotr Ślusarczyk. W wyborach samorządowych wielu działaczy MW uzyskało mandaty radnych.

Rok 2003 jest pierwszym rokiem w powojennej historii MW, kiedy zaczęła często występować w serwisach informacyjnych ogólnopolskich mediów. Stało się to za sprawą blokady portu we Władysławowie przed aborcyjnym statkiem Langenort. W Dniu Niepodległości w sali NOT w Warszawie odbyła się uroczysta konferencja pod hasłem „Rola ruchu narodowego w odzyskaniu niepodległości”, a po jej zakończeniu kilkaset osób przemarszerowało ulicami stolicy. Konferencja ta była częścią największego od II wojny światowej obozu MW, który odbył się w Falenicy. Rusza również Akademia Orła, szkoła która przygotowywała wszechpolaków do udziału w życiu społeczno – politycznym kraju.

W 2004 roku zostają nowe władze MW. Prezesem zostaje Radosław Parda. MW współorganizuje Marsz Niepodległości w pierwszym dniu członkostwa Polski w Unii Europejskiej. W wyborach do Parlamentu Europejskiego kilku obecnych i byłych członków MW zdobywa mandaty (m.in. W. Wierzejski i Sylwester Chruszcz). MW organizuje w okresie wakacyjnym zagraniczne wycieczki do Brukseli i Paryża podczas których rozdawano ulotki pro-life w języku angielskim i francuskim. Organizowana jest duża liczba obozów szkoleniowych MW. W październiku jednocześnie odbyły się cztery obozy szkoleniowe I stopnia, a w listopadzie jednocześnie odbywają się cztery obozy szkoleniowe II

stopnia połączone z regionalnymi obchodami Święta Niepodległości. 4 grudnia obchodzona była 15. rocznica reaktywowania MW w sali NOT w Warszawie.

Kolejnym prezesem MW zostaje Marcin Kubiński, który objął to stanowisko w 2005 roku. W 84. rocznicę wybuchu III Powstania Śląskiego na Górę Św. Anny przybyło 160 działaczy. Wcześniej odbyły się równoległe dwa obozy szkoleniowe. Najgłośniejszą akcją MW stał się Marsz Normalności w Warszawie, w którym wzięło udział 2 000 osób. W okresie wakacyjnym odbywały się akcje protestacyjne pod ambasadą Białorusi w Warszawie. W wyborach parlamentarnych kolejni działacze MW zdobywają mandaty posłów na Sejm RP. Oprócz R. Giertycha parlamentarzystami zostają: W. Wierzejski, P. Ślusarczyk, R. Parda, K. Bosak, B. Sobczak, Sz. Pawłowski, Rafał Wiechecki, Daniel Pawłowiec, Przemysław Andrejuk, Marek Kawa i Arnold Masin. Zaraz potem nowym prezesem zostaje K. Bosak.

W 2006 roku MW organizowała w Krakowie Marsz Tradycji i Kultury. Po raz pierwszy w powojennej historii MW, wszechpolacy zasiadają w rządzie. R. Giertych został wicepremierem i ministrem edukacji narodowej, a R. Wiechecki ministrem gospodarki morskiej. W wakacje zorganizowano rekordową liczbę 13 obozów szkoleniowych. W tym czasie MW udaje się do Berlina, aby zaprotestować przeciwko otwarciu rewizjonistycznej wystawy Eriki Steinbach oraz ukazuje się Wszechpolak w nowej szacie graficznej. MW bierze również udział w odsłonięciu pomnika Romana Dmowskiego. Pod koniec roku zostają wybrane nowe władze MW z Konradem Bonisławskim jako prezesem na czele.

Rok 2007 stał pod znakiem intensyfikacji działań Wydziału Szkoleniowego oraz działalności w internecie. Powraca idea wydawania Zeszytów Szkoleniowych MW. Powstaje strona Wydziału Szkoleniowego MW (www.ws.mw.org.pl). Wielu naszych działaczy prowadzi blogi internetowe powstaje videoblog MW, a na serwisie youtube pojawiają się filmiki poświęcone działalności MW. Do ważnych wydarzeń należy również zaliczyć organizację po raz kolejny Marszu Tradycji i Kultury, obchodów 85. rocznicy założenia MW, a w okresie wakacyjnym obozów szkoleniowych.

W następnym 2008 rok ciągłej intensyfikacji podlegają działania Wydziału Szkoleniowego oraz działalność w internecie. Wdrożony zostaje I stopień kanonu lektur obowiązkowych MW, co pozytywnie wpłynęło na poziom formacji w organizacji. W okresie wakacyjnym jak wcześniej organizowane były obozy szkoleniowe. Ważnym wydarzeniem w życiu organizacji stała się Szkoła Letnia MW, na której swoje referaty przedstawili czołowe postacie polskiej

prawicy. W portalu nasza-klasa pojawiły się profile okręgów Młodzieży Wszechpolskiej. W Katowicach tamtejszy okręg MW zorganizował I Śląskie Endorado, będące endecką imprezą kulturalną. Najważniejszą akcją MW w tamtym roku była organizacja obchodów 90. rocznicy odzyskania niepodległości. Z tej okazji zorganizowano konferencję z udziałem ludzi nauki w sali NOT w Warszawie, a także Marsz Narodowej Dumy.

W 2009 roku MW obchodziła w Krakowie 20. rocznicę reaktywacji. Wiosną prezesem MW został wybrany Robert Winnicki. Z okazji 90. rocznicy Traktatu Wersalskiego w Teatrze Śródmieście w Warszawie odbyła się projekcja filmu „Roman Dmowski”, po której z prelekcją wystąpił kol. Robert Winnicki – prezes MW, gwoździem programu był koncert Husarii. Jak we wcześniejszych latach MW zorganizowała Marsz Tradycji i Kultury, a okresie wakacyjnym obozy szkoleniowe, Szkołę Letnią MW oraz Śląskie Endorado. Do tego należy również odnotować blokadę Rajdu Bandery, akcję „Historia lubi się powtarzać” z okazji 70. rocznicy napaści ZSRR na Polskę oraz powstanie nowej strony internetowej MW.